Semnătura decisivă

Semnătura decisivă

Ţarul Rusiei, Petru cel Mare, avea obiceiul ca din când în când să-şi dezbrace haina împărătească şi să se îmbrace modest, ca să nu fie recunoscut atunci când dorea să meargă în mijlocul poporului simplu. Cu multă vreme înainte de a urca pe tron în anul 1682, când făcea călătorii îndepărtate, s-a deghizat ca meşteşugar sau negustor, pentru a cunoaşte ţara şi oamenii altor popoare. În felul acesta, el a străbătut Europa fără să fie recunoscut. În Olanda, el a lucrat pentru mai multă vreme ca tâmplar, ceea ce a dat compozitorului german Lortzing subiect pentru piesa sa muzicală: „Ţar şi tâmplar".

În anii de mai târziu, cu cât afacerile de stat îl captivau tot mai mult, rareori mai reuşea să se deghizeze ca un simplu supus, ca pe această cale să poată afla direct grijile şi nevoile poporului său. De cele mai multe ori îmbrăca pentru scurtă vreme uniforma unui simplu ofiţer sau îmbrăcămintea unui funcţionar, pentru a se informa despre opinia şi disciplina soldaţilor săi.

În acel timp, un tânăr ofiţer rus lucra în calitate de casier la o fortăreaţă de la graniţa împărăţiei Rusiei. El trebuia să plătească solda regimentelor staţionate acolo. Acest tânăr ofiţer ajunsese sub o influenţă rea. Începuse să joace cărţi. Şi după cum se întâmplă cu cei mai mulţi jucători, acest viciu l-a dus treptat la ruină. Foarte curând, toate economiile sale au fost pierdute la jocul de cărţi şi în cele din urmă nu s-a putut împotrivi ispitei de a se atinge de banii încredinţaţi lui. Din când în când, lua câteva ruble din casa de bani. A făcut acest lucru câteva luni în şir. Câte ruble a luat în total, nici el nu mai ştia.

La un moment dat însă sosi o înştiinţare neplăcută. I se făcea cunoscut că a doua zi va veni un funcţionar al curţii imperiale care îi va examina contabilitatea şi situaţia caseriei. Această înştiinţare a fost ca un şoc asupra lui: Acum va fi demascat... aşa că s-a isprăvit cu el! Numaidecât se apucă să-şi revizuiască registrele. Calculă şi calculă... ore în şir. Capul îi ardea, iar cifrele îi jucau înaintea ochilor. De mult se lăsase noaptea, iar el aprinse un felinar. În sfârşit adună toate cheltuielile plătite ca soldă, apoi scăzu această sumă din totalul sumei ce îi fusese pusă la dispoziţie de administraţia militară. Cu mâini tremurânde şi aproape fără să vrea, începu să numere banii rămaşi în casa de bani.

Dar vai, lipsea o sumă uriaşă! Notă totul cu mare exactitate pe o foaie de hârtie: suma de bani încredinţată lui, plăţile făcute, restul de bani, iar dedesubt, suma lipsă. Ochii săi priviră trist această sumă. Deznădăjduit, scrise alături cuvintele: „O mare datorie! Cine o poate plăti?"

Îşi dădu seama că niciodată nu va fi în stare să achite aceşti bani. Aşa că în mintea lui se contură hotărârea de a nu mai supravieţui demascării de mâine. Încă în acea noapte avea de gând să-şi pună capăt vieţii. Pe masă intenţiona să lase toate dosarele deschise împreună cu foaia de însemnări, ca oricine să poată vedea ce s-a întâmplat aici. Stând aplecat peste masa de scris, a trebuit să recunoască reproşându-şi că a dat greş şi unde l-a împins pasiunea jocului de cărţi. Abuzase în chip ruşinos de marea încredere ce i se acordase. Delapidase! Era un hoţ şi un ticălos! De aceea intenţiona să-şi pună capăt vieţii ratate. Pistolul încărcat era pus pe masă. Şi pe când reflecta la ceea ce făcuse, dintr-o dată îl cuprinse o oboseală de plumb şi i se închiseră ochii.

Tocmai în noaptea aceea, Petru cel Mare veni în acea fortăreaţă deghizat ca ofiţer de pază. Spuse parola soldaţilor de pază din ghereta din faţa porţii şi primi imediat intrarea. Păşi apoi prin coridoarele largi ale fortăreţei. Conform ordinului, toate luminile trebuiau să fie stinse. Când trecu însă prin coridorul principal, văzu pe sub una din uşi o rază de lumină. Îşi puse urechea la uşă, dar nu auzi nici o mişcare. Apăsă uşor pe clanţă şi aruncă o privire în cameră. Văzu casa de bani deschisă, dosare, hârtii pe masă, iar pe ofiţerul superior aţipit cu revolverul lângă el. Ce-ar putea să însemne toate acestea? se întrebă ţarul. Intră în cameră în vârful picioarelor, se strecură încet pe la spatele tânărului care dormea, privi peste umăr şi citi cifrele de pe foaia de hârtie ce se afla în faţa lui. Într-o clipă, ţarul îşi dădu seama de toată situaţia. Individul furase de multă vreme în mod sistematic. Primul lui gând a fost să-i pună mâna pe umăr şi să-i strige: Sunteţi arestat!

În ultima clipă însă i se făcu milă de tânărul ofiţer. Cât de tânăr era! Oare cine să-l fi corupt? Ce vor zice părinţii lui? Apoi privirea îi căzu asupra acelui suspin adânc scris în cuvinte: „O mare datorie! Cine o poate plăti?" Adânc impresionat, ţarul luă pana ce căzuse din mâna celui ce dormea şi scrise numai un singur cuvânt pe hârtie. Apoi părăsi camera încet şi închise uşa.

Trecură o oră, două... Dintr-o dată cel ce dormea se trezi. Se uită la ceas şi îşi dădu seama că se făcuse ziuă. Se ridică brusc, puse mâna pe revolver şi îl ridică spre tâmplă... Tocmai vru să apese pe trăgaci... , când privirea i se opri pe foaia de hârtie din faţa lui şi pe un cuvânt care nu era acolo înainte ca el să fi adormit. Era numele „Petru". Lăsă pistolul să-i cadă din mână, îşi frecă ochii şi murmură în sinea lui: „Cum este posibil aşa ceva?" Apoi merse repede la dulapul cu arhivă, alese un document care purta semnătura originală a ţarului şi o compară cu numele ce se afla sub rândul „O mare datorie! Cine o poate plăti?". Nici o îndoială! Într-adevăr, era semnătura ţarului.

„În noaptea aceasta, ţarul a fost aici! Ştie totul. Cunoaşte datoria mea şi totuşi el însuşi vrea să o plătească. Deci nu trebuie să mor." Şi în loc să-şi pună capăt vieţii, cuvântul ţarului îl determină să oprească răul pe care îl gândise.

Dimineaţa devreme sosi un curier de la curtea ţarului, ceru să-i vorbească ofiţerului superior şi îi înmână într-un săculeţ de pânză o mare sumă de bani. Ofiţerul îi numără şi găsi exact suma ce îi lipsea din casa de bani. Îndată depuse banii în tezaur, iar la scurt timp, când funcţionarul de revizie îi făcu verificarea casei, găsi totul în ordine.

Ţarul a plătit totul, cu toate că în nici un caz nu era obligat la aceasta. Dimpotrivă, l-ar fi putut alunga pe necredinciosul administrator, pedepsindu-l cu severitate. Însă l-a iertat, plătindu-i şi datoria. Tot aşa este şi cu vina mea şi cu a ta înaintea lui Dumnezeu. O mare datorie! Cine poate să o plătească? Eu nu! Nici tu! Ce bine că a venit Unul care a achitat totul! Acesta este Isus Hristos. Gândeşte-te însă, pe El nu l-a costat doar o semnătură, pentru ca noi să fim împăcaţi cu Dumnezeu. Nu, ci El a părăsit slava cerească, S-a dezbrăcat de Sine, iar la urmă S-a lăsat pironit pe cruce. Acolo, în cele trei ceasuri de întuneric, Dumnezeu Tatăl a încheiat cu Fiul Său preaiubit toate socotelile, decontând datoria mea şi a ta. El era curat şi fără păcat. „Dar El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedeapsa, care ne dă pacea, a căzut peste El, şi prin rănile Lui suntem tămăduiţi" (Isaia 53:5). Ai trăit acest lucru personal? Poţi spune ca şi contele Zinzendorf: „Eu ştiu sigur că poliţa cu vina mea este ruptă, căci Isus a murit pentru mine!"